څه ليکل يا ليک پوه

د

ارواښاد استاد ګل پاچا الفت

جرمنی ۲۰۱۱ میلادي کال

www.ulfat.de

فهرست

سر لیك:	مخ:
دعا	۱-۲
رحم وکړه	۲-۳
سودا ګره!	۳
خلک وپېژنئ!	۴-۵
دکوم ځای دی؟	۵
کوم یو ښه دی؟	۶
وښیه څوک دی؟	۶
رشوت خوره! ته راپه یادشوي	۷
سیاست	۷
خلک څه وایي؟	۷-۸
څوک وایي؟	۸
څه وکړو؟	۹-۱۰
وویرېږئ اومه ویرېږئ!	۱۰-۱۱
استاذویل!	۱۱-۱۳
عجیب انسان	۱۳
خان لالا	۱۳-۱۴
رشوتونه	۱۴-۱۵
دمتملقینو منطق	۱۵
د ښځو ډار	۱۵
موږ په هرچاپسي نه ځو	۱۵
په خروکښي هم الفت شته	۱۶
درجب خان دعوتنامه	۱۶
نتیجه یعني څه؟	۱۶-۱۷
انسان یعني څه	۱۷-۱۸
خوشحالی اوغم	۱۸-۱۹
آرزو	۲۰-۲۱

بسم الله الرحمن الرحيم

دعا

دټول جهان واکداره! ته هر څه لرې او هرڅه کولی شې د هرچا امید تاته کېږي او هرڅوک هرڅه له تاغواړي، ستا

خزانې اوکار خانې ډکې دي، ستا په باغونوکښې دشودو، شرابو اوعسلو ويالې بهېږي.

ستابخششونه اوانعامونه بې پايانه دي، ستا د رحمت نور په ځمکو او اسمانوکښې نه ځائېږي.

فقيران اومسکينان درنه د ډوډۍ سوا ل کوي.

ماړه او بډايان درنه اشتها او د هضمولو قوت غواړي.

څوک درنه په زاريو او دعا ګانو اولادونه غواړي ځنې وائي چې ما ل او دولت راکړه!

يو وائي جنت مې په کار دی بل وائي له د وزخه امان اوپناه غواړم.

څوک د حورو شوقمن دی او د چا غلمانو ته نيم زړه نشته.

مرتبې او لوړې درجې له تاسره دي، کاميابي اوموفقيت ستاپه توفيق حاصلېږي.
دين او دنيا ستا په لاس کښې دي، راحت او زحمت، عزت او ذلت ستا له خواانسان ته رسي.
بهار او خزان ته راولې، مرګ او ژوند ستا په اختيار کښې دي
هرڅه ته کوې او هرڅه له تاغوښتل کېږي.
ددې جهان او د هغه جهان اجرونه، خيرونه، خوندونه او خوشحالی خلکو ته ته ورکوې.
زه پوهېږم چې تاسره هرڅه شته.
مګر زه هر څه نه غواړم.
زما دعا او د زاهدانو دعا، زما ارزو او دپاد شاهانو ارزو يو راز نه ده.

زما سوا ل دبډايانو اومسکينانو له سوا ل ډېر فر ق لري.

زه نه وايم چې ځمکې او پيسې راکړه.

نه غواړم چې عزت مې ډېرلوړ او رتبه مې لوړه شي.

موټرونه اواسونه مې نه دي په کار.

قصرونه او عمارتونه نورو ته ورکړه!

پټي او باغونه هغه چاته وبخښه چې په خاورو نه مړېږي.

په بانکونوکښې دسوداګروپیسې زیاتې کړه.

دبزرګۍ اعتبارمه راکوه؛ ځکه چې ستا په اطاعت اوعبادت له خلکو نه اجراو عزت غوښتل راته ښه نه ښکاره کیږي.

زه له دې ټولو نه تېریم او نور څه غواړم.

زه هغه څه غواړم چې ته یې هم غواړې او په طلب کښې یې یې.

هو! زه ستا له رضانه خلاف څه نه غواړم.

زه وایم په جهان کښې د ظلم بیرغ نسکور کړه.

حق او عدالت ته قوت ورکړه!

په زړونوکښې رحم او د خیر مینه واچوه!

په دماغونوکښې د حق نوراو د حقیقت رڼا پیداکړه!

ته کولی شې چې د ظلم قوت په وړو وړو کاڼو میده میده او ذرې ذرې کړې یا د هوا په میاشو ظالمان تباه کړې.

مګر موږ د اتوم په بمونو هم داکار نشوکولی.

رحم وکړه

دتورې کیږدۍ او د ډېرو رمو خاونده!
په دې سره او ټکنده غرمه کښې.
په دې وچه بیدیا اوسپیره صحراکښې چې یخې او به یخ سیورۍ، توده ډوډۍ، شودې او مستې، کوچ او پیروي، کورت او غوري، پوخې او پنیرونه هر څه له تاسره دي.
په خوارانو او بې وزلو رحم وکړه!
له مسافرو او لارویو نه خپل خوړونکي سپي ایسار کړه!
هرڅوک چې راځي اوستا د کیږدۍ ترسیوري لاندې کیږي هغه له خپلو سپیونه ساته او قدرېې کوه!
ای د خوړو سپیو خاونده!
ستاد سپیو تاوان له تارسیږي او د دوۍ په ضرر باندې ته نیولی یې.
سپي او نفس دواړه یوشان دي او هرشي ته خوله اچوي.
ته خپل سپی ونیسه او په موږ رحم وکړه!

ته په خپلو سپيو دا ګمان مه کوه چې دوئ به هروخت ستا دښمنو او غليمانو ته غاپي.
دوئ ډېر ځله داسمان ستورو اوسپوږمۍ ته هم غاپي او ستا په ملګرو او اشنايانو هم بلوسي اوغوتې وهي.
آه_ هېڅوک زما نارې نه اوري.
دخپلوسپيو حملې هم نه ويني.
دوئ ولې څه نه اوري؟
ولې څه نه ويني؟
ولې په چارحم نه کوي؟
پردي خوبه نه وي؟ کېږدې خو د پښتنو معلومېږي.

سودا ګره!

هرڅه چې خرڅوې هغه خرڅ کړه مګر خپل دين او ايمان مه خرڅوه!
هرڅه چې خورې هغه وخوره!مګر سودمه خوره! اوپنځه ګوتې په خوله مه منډه. هرڅه چې اخلې هغه واخله مګرد خوار وغريب ازار مه اخله!
له هر ځايه چې هر څه راورې رابې وړه! مګر ګوره! چې بې انصافي او بير حمي درسره رانوړې.
په اسونو او موټرو سوريږه! خو د چاپه اوږومه سپرېږه!
له ښاره اوزه خوله نرخه اوله چتې مه اوزه !
لوی لوی کورونه د ځان لپاره جوړ کړه ! خو دخپل واورې دبل په بام مه غورځوه!
پټې ډېرپيداکړه مګر خپل پېټی مه درنوه! او ځانته اغزي مه کره.
دځان غم دې وخوراوس د نوروغم هم وخوره!
لورې بنګلې دې پيداکړې لوړ همت هم پيداکړه!
خلک وايي په ډېروليونی خوښ دی ته هم په لږه ګټه قانع شه او ليونی کيږه مه !
بډايانو وپېژندلې مګر خوار اوغريب دې نه پېژني.
راشه! دوئ ته هم ځان وښيه ددوئ په غم کښې شرکت وکړه!
په دې شرکت کښې که هرخومره سهمونه ولرې هغه هېڅکله نه ضايع کيږي او ګټه يې يوپه لسه بلکه بې حسابه ده مګر دا سود نا روا نه دی روادی، بې انصافي نه ده انصاف دی.

خلك وپېژنئ!

هغه څوک چې دمملکت کارونه ېې په لاس کښې دي او د واک و اختيار خاوندان بلل کېږي يا په وطن کښې تاثير اونفوذ لري پوره وپېژنئ!

هغه کسان چې زموږ لپاره خدمت کوي يا زموږ په سرتجارت کوي بايد وپېژنو او ښه ېې وپېژنو.

پېژندل دانه دي چې فلانکی رئيس يا وزير دی، هغه بل په ملک او وطن کښې ډېر عزت او اعتبار لري، ددې بل ما ل او دولت ډېر دی، يا په لوړو ځايوکښې په ښه نظرليدل کيږي.

دا راز پېژندل زه نه وايم زما مقصد انسان شناسي او دسړو پېژندل دی نه د چوکيواو نومونو پېژندنه.

موږ بايد ترهرڅه د مخه سړي وپېژنو او دامعرفت په صحيح ډول حاصل کړو.

ددې معرفت لپاره ډېرې پخې سترګې اوصايب نظرپه کار دی.

دانسان جو هر او ذاتي قيمت معلومول دجواهرو له پېژندلو يو په څوګران اومهم کاردی.

انسان په ډېرو پردو او ډېرو رنګونوکښې پټ دی او غير له دغو جامونه ده نور کالي هم زښت ډېراغوستي دي او ډېر لباسي مخلوق دی.

دی په هرځای کښې بيله جلوه لري، دمنبر په سر يو راز اوپه خلوت کښې بل راز دی.

په بازارکښې انګورنه خوري په کورکښې بوتلونه په سراړوي او په دوايرو کښې د خلکو وينې څښي.

موږ بايد دهر چامعنئ اوحقيقت ته وګورو او په لباسونو، نومونو، رنګونو و نه غولېږو، که تاسې زما منئ د چا قصرونو، منصبونو ته مه ګورئ بلکې کار، فکر، ارادې عمل او ارزوګانوته ېې وګورئ!

تاسو بايد په سړوېسې وګرزئ! اوسړي ولټوئ!

هغه کسان چې دمملکت بهبود او سعادت غواړي او د اجتماعي درد احساس خاوندان دي هغه وپېژنئ او په محبت ورته وګورئ!

اوس هغه وخت تېرشو چې يوسړی به دمعاش او رتبې، عزت او اعتبار له مخې پېژندل کيده او بيا به د قوت او اقتدار له خوا ورته خلکووکتل.

دې عصر هغه باداران او اغاګان له اعتباره وغورځو ل او دوطن خدمتګارانو ته په قدر اواحترام ګوري.

د دې وخت انسان په انسان کښې معنویت او فضلیت لټوي.
په دې وخت کښې هماغه سړی ښاغلی او منلی دی چې وطن او مملکت ته یې خیر او نفع رسېږي. او س هغه وختونه لاړل چې خلکو به جاه و جلال یا د ریا او تذویر په طلسم کښې ځانونه پټ کړل او چا به یې کار او عمل ته نه کتل.
ددې زمانې ائینه بل راز ده اوعلاوه دلباس او جامو په صفایي او خیرنتوب، دانسان معنوي توروالی اوسپینوالی هم سړي ته ښیي.
تاسې ښه ځیرشئ! دغه لوی خلک او درتبو او مقامونو خاوندان ټول په رښتیا لوی نه دي، اونه ټول واړه خلک حقیقتاً واړه او کوچني دي.
اوس موږ پوهېدلی شو چې په مشرانو کښې کشران اوپه کشرانوکښې مشرا ن شته.
له لرې اوله ورایه خلکو ته مه ګورئ او محض امریت اوماموریت په نظرکښې مه نیسئ! دوطن اومملکت صادق خدمتګاران له دروغجنو او مظاهره کوونکو نه بېل کړئ او خلک وپېژنئ!

دکوم ځای دی؟

یوکوربې دلته دی بل په کابل کښې، بل په یو بل ځای کښې.
څه ځمکه په کوهدامان کښې لري، څه په بغلان کښې څه په یوبل ځای کښې.
نغدې روپۍ یې په رشوتو نو دلته پیداکړی مګر ګټه وربانديې نور بانکونه کوي په یوبل ځای کښې .
ته ووایه چې دا دکوم ځای دی؟
مینه یې له دې خلکو سره نشته او د نوروملکونو خلک ورته ډېرګران دي.
ددې وطن له شعر او موسیقۍ نه خوند نه اخلي او د خارجي موزیک په صفت مړېږي نه. موږ ته په نغوت او نفرت ګوري او دپردیو مستخدمینو په مقابل کښې ډېره تواضع کوي. ته ووایه چې دادکوم ځای دی؟
دی د هیڅ ځای نه دی ځکه چې هرځای دده دی اوسړی ورته هر ځائي، ویلی شي.
هو! دا هغه مرغان دي چې څلور فصلونه په څلور ممکلتونو کښې تېروي او وطن نه لري، وطن نه پېژني، دیوه وطن په هواکښې نه الوزي او دوطن سړې او تو دې نشي تېرولی. دا هغه عیاشان دي چې بې له عیش او راحت نه نورڅه نه پېژني او له وطن سره هیڅ مینه او علاقه نه لري.
موږ هغه کسان ددې وطن بللی شو چې دوطن په کاڼو او بوټو سر ورکوي او په سختو ورځو کښې دوطن په کارېږي که څه هم پوله او پټی نه لري او په زړوکو ډلو او جونګړوکښې اوسي.
هو! زما په عقیده دا وطن د هغه چا نه دی چې د ډېرو ځمکوقبالې یې اخستي دي بلکه د هغه چا دی چې د وطن مینه یې په زړه کښې ده او له وطن سره علاقه لري.

کوم یو ښه دی؟

یو دی چې په خبرو ډېرښه پوهېږي د هر مطلب لپاره ډېرښه پیرایه او ښه دلایل پیدا کولی شي، د خپل منطق په زور هرڅوک تېرباسی او له ډېره عقله ویښته چوي.
ساحر نه دی مګر یوشی په بل راز ښودلی شي او د خلکو په اذهانو او نظرونو هر راز لوبې کوي.
عملاً هېڅ نه کوي مګر په خوله هر څه کوي او هرکار ځانته منسوبوي.
بل هغه دی چې ډېرې خبرې او مبالغې نشي کولی، د ځان ښودلو او ځان ستایلو اقتدار نه لري په هره خبره کښې لکه د شړومبو مچ نه لوېږي، دهرچا توجه ځانته نشي جلبولی په مجلسونو کښې په وچ زور ځانته دخبرو موقع نه پیداکوي اوپه پټه خوله کار کوي په دماغ کښې یې ښه ښه فکرونه او په زړه کښې یې د وطن اوقام مینه ډېره ده مګر په خوله څه نه وائي او خپل صفتونه نشي کولی.
ته ووایه! چې کوم یوښه دی؟
زه خو وایم چې دی ښه دی مګر د هغه قدرکېږي او دده نه کېږي.
هغه پېژنو اودانه، د هغه ساحرانه کلمات راباندې اثرکوي او دده صفائي او معنوي فضلیت رانه پټ دی.
هو! مونږ په خبرو غولېږو او حقایق نشولیدلی.
مونږ باید دانقیصه رفع کړو او د خپل احساس او ادراک علاج وکړو.
مونږ په غوږو اورو او په سترګو څه نه وینو ځکه کارونه خراب او خبرې ښې دي.

وښیه څوک دی؟

اصلي نوم یې نشم اخستلی مګر رسمي نوم یې مامور صاحب دی.
په کارنه پوهېږي مګر په خوشامدو او چاپلوسۍ ډېرښه پوهېږي.
دلویو او معتبرینو په مخ کښې د حاضر باش او خانه سامان کار کوي مګر د خورانو او غریبانو سلا م هم نه اخلي.
سواد نه لري، مکتب یې نه دی لوستی، مدرسه یې نه ده لیدلی، اخبار اوکتاب نشي لوستلی مګر ماموریت کولی او ساتلی شي.
په درباري اوضاعو کښې دډېرلو استاذ دی مګر انسانیت اوسړیتوب یې هېڅ نه ده زده، مکتوب نشي لوستلی مګر شطرنج کولی شي.
لیاقت نه لري مګر ډوډۍ لري.
دخدای طاعت ته یې ملاماته ده مګر دامرانو په اطاعت کښې اول نمبراخلي.
دنیا یې ډېره ده مګر همت یې کم دی.
تنخوایې لږه ده او جایداد یې ډېر دی.
مسافر او فقیر ته یوه سوې مړۍ نه ورکوي مګر مېلمنوته هره شپه چرګان حلالوي.
غل نه دی مګر له غلوسره سمه نیمه برخه لري. ساحر نه دی مګر په یو څوخبرولوی لوی خلک ړانده او کاڼه کړي.
وښیه! څوک دی؟

رشوت خوره! ته راپه یادشوې

چاوویل: ټندېري مګر مړېري نه، ماته سمد لاسه ته راپه یاد شوې.
بل وویل: کېده خوبې مړه ده مګر سترګې یې وړې دي، بیا ته راپه یاد شوې.
یوه وویل: قصاب نه دی مګر ډېرخلک یې بې تېغه حلال کړي دي، دلته هم ته راپه یادشوې.
هغه بل وویل: منګولې او پنجې یې دلیوانو نه دي او خونخواردی د ا ځل هم ته راپه یاد شوې.
بې ګناه خلک مې په زندان کښې ولیدل، ته راپه یاد شوې.
هغه ورځ چا پوښتنه وکړه چې په غلو زهیر، دمجرمینو طرفدار، دمظلومانو دښمن، د ناحقې ملګری، د قاتلاتو حامي څوک دی؟
ماته ته راپه یاد شوې.

سیاست

وایه یوڅه کوه بل څه.
له بل نه پوښتنه کوه! پخپله هېڅ مه وایه!
په شپه کښې د لمر وړانګې ښیه! په ورځ کښې دتورتم ښې.
که خبروې ځان نا خبره کړه! که خبرنه وې د با خبرې مظاهره کوه!
شکره لکه مرچ خوره. مرچ لکه شکره.

خلك څه وائي؟

یو وائي په دوایروکښې بې پیسو د چاکارنه کېږي، بل وائي دخان اوملک رسوخ او اعتبار ورځ په ورځ زیاتېږي او ضعیفانوته پنجې تېرې کېږي.
څوک وائي دلته نوی نهضت او فعالیت نشته، ځینې وائي صحیح اشخاص او دفکر خاوندان نشته.
شاعر وائي: نشاط او طراوت، ذوق او سرور، احساسات او جذبات نشته.
ملا وائي: دجلال آباد په نوي ښارکښې مسجد او د اذان غږ نشته.
رجب خان وائي: د جلال آباد نوی ښار جوړنشو او زوړ ښارپه لوی لاس وران شو.
دنوي ښار نقشه لکه دسیدجما ل الدین قبر، یاد قرغې بند هېڅ نه جوړېږي او هېڅوک نشي پوهیدلی چې دښار مخه کومې خواته ده او څنګه یا کله جوړېږي.
حمیدوائي:

چـې دې نکړپـه نیکیـو ننـګ ونـام لـوړ   پـه دوه چومـه دې د خټومـشه بـام لـوړ

بل ځای وائي:

د ریا په حق پرستو پورې خاندي ‌ ‌ ‌ پـه هـردم دبـرهمن بـت پرسـتي

یونس وائي:

بنـدګي چـې د ریـا کـوي یونـسه! ‌ ‌ ‌ دهغـه ړیـره خیـشته ده نـایي غـوارې

نـه لباس کې څـه دخدای بندګي نشي؟ ‌ ‌ ‌ چـې جامـه دې د ریـا واغـو سـته برګـه

علیخان وایي:

ژوبـل زړه بـه دې روغ نکـړي علیخانـه! ‌ ‌ ‌ پـسې مـه ځـه جراحـان دي طبیـب نـشته

دبغـل پـه کتـاب څـه شـی علـم بویـه ‌ ‌ ‌ هرصـحاف پـه ملایـانو حـساب نـه دی

پیرمحمد وایي:

داد فریـاد مـې ترفلکـه نـه رسـېږي ‌ ‌ ‌ دپتنـګ پـه دود وریتېـږم خمـوش ځکـه

شیدا وایي:

چـې لیـده پکـې اثـر د الـم نـشي ‌ ‌ ‌ څـه حاصـل لکـه شـبنم لـه چـشم تـره

څوك وائي؟؟

څوک وايي چې کوږ بار ترمزله نه رسېږي او د دروغو مز ل لنډ دی.

د دروغو مزل خو تراخرته پورې دی اوکاږه باروبه ترهماغه وخته مزله ته رسېږي.

څوک وايي چې بد ګرزې بد پرزې.

که دا خبره رښتیا وای اوس خو به یوسړی روغ نه و پاته.

څوک وايي چې د دروغجن مخ توردی. ماخو ډېر دروغجن ولیدل چې مخونه یې تک سپین دي.

څوک وايي چې دشیطانانو دې کور وران شي.

څوک وايي چې دغله په غره کښې ځای نشته.

رادې شي ودې ګوري چې ښاروبه بازاروبه ترې نه دي ډک؟

څوک وايي چې غل نه يې له پاچا مه ډارېږه!

ایا دناحقې له شاهدانو نه وېره نه ده په کار؟

څوک وايي چې په تشو خبروکار نه کېږي؟ دلته خو په خبرو هرڅه کېږي او بې خبرو هېڅ نه کېږي.

څوک وايي چې د غله په ږیره خلی وي ډېر غله شته چې بیخې ږیره نه لري.

ځوك وايي چې ډېر واېې لږ ترې خېري، ما خو وليدل چې هېڅ ترې نه خېري.

څه وکړو ؟؟

موږ ډېر كارونه لرو او زموږ وظايف ډېر سنګين دي.
هرڅه چې كوو هېڅ نه كېږي او هېڅ نشوكولی.
داولې؟
داځكه چې: كار په سړيوكېږي او موږ ډېر دكار سړي نه لرو.
ځوک چې لږ غوندې سم اوصحيح كاركولی شي خلک بې نه خوښوي او ناكامه كوي بې.
هغه چې د خلكو خوښ وي هغه بې دخلكو له مراعاتونو نورهېڅ نه كوي او دخلكو د خوشحالۍ د پاره هر څه كوي.
دڅنګه خلكو مراعات او خوشحالي؟
دهغو خلكو چې پخپل خيروشرهېڅ نه پوهېږي.
ژرنده او جمايت نه پېژني.
لكه ګډې او اوزې په قصاب او شپون پسې يو راز منډې وهي.
دوه ملكان بې يو د بل سيوری په ډانګو نو وهي.
ددوه خانانو خوسي بې يو ځای نه څري.
ددوه پيرانو مريدان بې يوله بل سره د خدای لپاره دښمني كوي.
دوه ملايان بې يو په بل پسې مونځ نه كوي.
دوه تربرونه يو په بل پسې نه ځي.
اجتماعي شعور او احساس په كښې نشته.
له حق اوحقيقت، انصاف او عدالت سره مينه نه لري.
ښه نو موږ څه وكړو؟
موږبايد يو ځو تنه د كارسړي پيداكړو.
چې هم كاروكړي، هم په كار پوه وي، هم دكار كولو صحيح طريقه ورمعلومه وي.
ځينې كسان وايي په يوځو ګلانو نه پسرلی كېږي، په يو ه مملكت كښې ځوتنه هېڅ نشي كولی، ځوتنه به كوم ځا ی ته ورسيږي، ترځوېو ل ښه نه شي كارونه نه ښه كيږي.
په دغسې خبرو ساده ګان ډېر ژرغولېږي او هغه كسان چې انسان ته يوازې د جسمانيت له خوانه ګوري بلكې تدبير، فكر او د ادراک قوت ته ګوري هغه پوهېږي چې يو سم او صحيح انسان د يوې سمې او صحيح نقشې او صحيح پروګرام په طرح كولوپه دنياكښې لوی لوی كارونه كوي او ډېر خلک په سمه لاره د عالي مقصد په لورې روانولی او بيولی شي.
ددغه شان ځو تنو سړو له لاسه ډېر ډېر كارونه كېږي او دغسې اشخاص هرځای ته رسيدلی شي.
په دغسې يو ګل باندې سل پسرليه جوړېږي مګر په ځو پسرليوكښې موږ دغه شان ځوګلونه نشو پيداكولی ځكه چې نه بې شو پېژندلی.

زه دا نه وايم چې نشته ياپه دې خاوروکښې استعداد محوه شوی دی ، بلکې وايم چې بايد په دغسې سړو پسې وګرزو او د وطن غرونه، کلي او کورو نه ورپسې ولټوو.

موږ نه يو خبرچې زموږ په غرونوکښې څه راز ګنجونه ترخاورو لاندې پټ پراته دي؟ په دې و چه او سپيه بيديا کښې کوم ځای دحيات اوبه ترځمکې لاندې غلې شويدي؟ په دغو خوارو او زړو جاموکښې څه راز انسانان پيداکېږي؟

په دغو خلکوکښې چه زموږ نظر اوتوجه نه جلبوي څه فکرونه او څه ارزوګانې موجو دې دي. که موږ په دې پوه شوچې:

ديوسف ځيرو جاموکښې څه ګناده نبه لباس کښې چې ګناه کړي زليخاده

راځئ، ځيرې کړو داسې جامې رګينې يکې وګورو څېرې ډېرې ننکينې

نو هله به داشخاصو حقيقت او ماهيت ته ورسېږو او زموږ انتخاب به دلباس او څو خوږو خبرو له مخې نه وي بلکې دمعنی او حقيقي هويت له حيثه به وي.

موږ بايد هرچاته په ځير ځير وګورو او په خلکوکښې سترګې وغړو.

سترګې غړول ياکتل دانه دي لکه چې اوس هم ځينې دجاه وجلال خاوندان نورو ته په حقارت ګوري.

ډېر خلك شته چه د چا تر ږيږې لاندې بې کلونه تېر کړي مګر ليدلی يې ندی.

ډېرخلک وايي او زه هم وايم چې دکارسړی نشته ځکه کارو نه خراب دي.

داخبره له لويونه نيولی، تروروپورې هريوکوي مګر سوا ل دادی چې چېرته؟ او په کوم ځای کښې؟ په يوه کورنۍ او يو ښارکښې نشته؟ که په وطن او هيوادکښې. که چېرې دکلي او کورخبره وي نوکله کله خو په يوه کاله کښې د ځښلو اوبه هم نه وي مګر په بل ځای کښې سيند بهېږي او په ځينو کورونو کښې وياله روانې وي.

که په وطن و مملکت کښې يې لټوو نو په ګوشه کښې هم ځوانان شته او لعل پوره خو په مېړو پوره ده.

وويرېږئ اومه ويرېږئ!

که په زړه کښې فساد او خيانت نه لرئ! که صحيح نيت اوښې ارزوګانې درسره وي، که د حق او حقيقت په قوت عقيده لرئ.

له حق وبلو او حقيقت ښکاره کولو مه وېرېږئ او په حقاني جرئت نا حقه ظلمونه او داو هامو بوتان مات کړئ!

په هرځای او هر چاکښې چې خيانتونه او فسادونه، ظلمونه اوبد کارونه، ريا او تزوير، بې کفايتي او نالايقي وينئ ورسره جهاد وکړئ او په هر مورد کښې خپل صحيح او انتقادي نظريات ښکاره کړئ!

له هیڅا مه وېرېږئ او هېڅکله ستړکې مه پټوئ!

که د خپل شخصي اونفسي اغراضو لپاره کار کوئ!

که د وطن اومملکت په نامه خلک غولوئ!

که په زړه کښې ټکي او برګي لرئ!

نو ددې عصر له بصیرت نه ووېرېږئ اوپوه شئ چې کاږه بارونه ترمزله نه رسېږي او بې اساسه عمارتونه ډېر ژرنړېږي.

که یو آمر په تاسې باندې سترګې سرې کړي او له قانون اوعدالت نه خلاف امرونه کوي، که یو خان اوملک په خپل زور او قوت تاسې نه بيځايه لحاظونه او مراعاتانونه غواړي که څوک لوړو مقاماتو ته لاره لري او په تاسې د سفارش خطونه راوړي مه وېرېږئ او په حق ټینګ ودرېږئ.

که تاسې خيانت ته اقدام کوئ یا دنفس دشيطان لپاره حق باطلوئ که هر څومره موافقتونه درسره وي او قوي لاسونه درسره شريک وي، که ټول عمرمویوه اوبل ته تملقونه کړی وي نو د سبا ورځې له باز خواست نه ووېرېږئ!

هو! د مظلومانو او بې وزلو له فرياد نه ووېرېږئ!

هغه کسان چې تاسې خپلو معايبوته ملتفت کوي اوستاسې نقايص درښيي له هغوئ نه مه وېرېږئ! مګرله هغو متملقينو نه وډارشئ چې ستاسې خيانت ستايي اوستاسې په سترګو پردي غوړوي.

چاچې په مملکتي دوايرو کښې لکه دشرکتو امران يوازې په پيسو کومه رتبه پيداکړيده يا يې په خوشامدو او تملقو نو ځان يوه حدته رسولی وي او وظيفه نه پېژني بلکې اشخاص او درباريان پېژني، هغه بايدله خپل آينده سر نوشت څخه ووېرېږي.

هغه کسان چې خدای پېژني او له وطن او ملت سره علاقمند وي دمملکت له تخت وتاج او له خپل اولوالامر او پادشاه سره رښتيانې مينه او علاقه لري د حق او عدالت له مقتضا سره سم د خدای دپاره کارکوي نو :

(لاخوف عليهم ولا هم يحزنون).

استاذویل!

استاذ مور ته درس راکاوه او مور يې ډېربنه پوه کولو.

دده په تعلیمونو، اجتماعي شعور او احساس ډېر قوی کیده او په مغزو کښې بیداري پیداکیدله ده موږ ته د حساب او محاسبې اصول هم ښودل او ویل یې تاسو باید هر وخت له ځانه سره حساب وکړئ او حسابي خلک اوسئ!

یوه ورځ بې د حساب په درس کښې موږ ته ویل:

که یو عدد له بل عدد سره داسې یو ځای کړو چې یو پاس او بل لاندې وي لکه ۲ نو ځلور(٤) ترېنه جوړېږي او دیوه وجود په بل کښې محوه کېږي او استقلال یې ورکېږي.

مګر که دواړه څنګ په څنګ یو ځای کړو لکه (۲ ۲) نو دوه ویشت ورځنې جوړېږي او دوه شل کېږي د دواړو عددونو شکلونه اوصورتونه هم په خپل حا ل پاته کېږي.

ځکه چې په دې صورت کښې دملګرتیا، اتفاق او ورورولی راز پټ دی او په هغه بل صورت کښې تفوق تسلط او محوه کول مضمر دی.

ده ویل که داتفاق او ملګرتیا په صورت یوتن په ځان پسې بل روان کړی شي نوقدر او مقدار یې ډېر زیاتېږي او مرتبه یې لوړېږي.

(یعنی له احادو نه عشراتو، ماٴتو او الوفو..... ته خبره رسېږي). که یو د بل په اوږو سپرېږي او بل د بل په اوږو نو که پنځه تنه وي یعنې پنځه الفونه یود بل په سر د پاسه کېږدو هماغه پنځه ورځنې جوړېږي اوشکل وصورت یې هم محوه کېږي زموږ استاذ موږ ته په حساب او ریاضي کښې هم داجتماعیاتو او سیاسیاتو دفلسفې درسونه راکول او مونږ یې پوه کولو چې باید یو له بل سره داسې یو ځای شو چې دتنازع.....په میدان کښې څنګ په څنګ ودرېږو او ځوک د چاپه سرباندې پښې کښېنږدي، یو د بل استقلال سلب نه کړي دلاندې کولو او محوه کولو غرض په کښې نه وي بلکې یو د بل درجه او مرتبه لوړه کړي.

ده ویل: موږ به یو مخکې کوو او مشرکوو به یې مګریو د بل په سر نه سورېږو او د بل دتیټولو چم به نه کوو.

زموږ استاد دا هم ویل:

که مونږ دوه مساوي عدونه لکه(۱ ۱) (۲ ۲) (۳ ۳) هریو له بل نه وراندې وروسته کړو نتیجه یې یوه ده مګر په دوه متفاوتو عدونوکښې تقدیم و تا خیر ډېر فاحش فرق راولي اوپه مقدار کښې ډېر تفاوت راځي.

که موږ یو او نه یوځای کوو او داسې یې لیکو (۱۹) نولس کېږي مګرشل کېږي نه که هم دغه دوه عددونه داسې ولیکل شي(۹۱)خبره سلوته نږدې کېږي او ډېر زیادت په کښې راځي.

همدغه سبب دی چې په پو هو جوامعوکښې هغه څوک دمخه کېږي چې قدر او مقدارېې له هغه بل نه زیات وي او دده په مخکې توب باندې دجامعې قدر او قیمت ډېر لوړېږي.

موږ باید په دې سرپوه شو او د هر چا استعداد، معیار، مبلغ او مقدارته وګورو.

عجیب انسان

ړوند نه دی مګر خپل عیبونه نهویني.

کوڼ نه دی مګر خپله اوري اود بل نه.

زړه لري زړه سوی نه لري.

خپله لږه پوهه ورته ډېره ښکاري د بل ډېرعلم ورته لږ معلومېږي.

دبل لږ ما ل ډېر په نظوروځي او خپل ډېر مالونه ورته لږ ښکاره کېږي.

ددې لپاره چې خلک ورته لاس په نامه ودرېږي، خلکوته لاس په نامه درېږي.

دفرعونیت لپاره غلامي قبلوي او د عزت لپاره ذلت ته غاړه ږدي.

دین په دنیا خرڅوي اودنیا په پوچو اعتباراتو پلوري.

لکۍ نه لري او خلک ورته بې لکۍ نه وایي.

ښکرونه لري مګر سرتمبه دی.

خلورپښې نه لري او په څلورو روان دی.

آس نه دی مګرخلک په لغتو و هي.

له عقله پیاده وی مګر هېڅکله پلی نه ګرزي اوپه موټرکښې هم د خپل جهل په خره سپور وي.

ته به وایې : دا څوک دی؟ زه وایم: بې پوهې زورور.

خان لالا

خا ن لالا هېڅکله بې نوکرو او سړيو نه ګرزي.
دی هېڅچا يوازې نه دی ليدلی.
پخپل صفت هر څوک خوشحالېږي مګردی بې له خپلو اوصافو بله خبره نشي اوريدلی.
که بل څوک دده صفتو نه بيان نکړي دی پخپله خپل صفت په ښه شان کولی شي اولکه سپايي پخپله ځان ستايي.
خان لا لا بخششونه هم کوي او په کا ل کښې په زرهاوو روپۍ نقداو جنس يوه او بل ته ورکوي مګر خوار اوغريب ته سوی مړی هم نه ورکوي.
حاکم او علاقه دار، مدير او مامور، خان او ملک ته سل قسمه طعامو نه تياروي مګر مسافر، کونډې او يتيم ته يوسکړک هم نشي ورکولی.
که تاسې خان لالا خوشحالوئ نو قلم او کاغذ راواخلئ او دده بخششونه حساب کړئ يابې خرڅ يو په لسه زيات وښيئ مثلا دده په مخکې ووايئ چې د خان په کورکښې يو کورکمند د کا ل څلويښت منه لګېږي او دغوړيو خوبې هېڅ حساب نشه.
خان لا لا نور صفتونه هېڅ نه پېژني، پام کوئ چې د فضل و لياقت خبرې دده په مخکې ونه کړئ، او داجتماعي خدماتو يا اخلاقي فضايلو نوم په خوله وانخلئ، تاسې به دخانانو په خوی اوبوی بلدنه ياست مګر ماله رجب خان سره ډېر صحبتونه کړي او دوئ ډېرښه پېژنم.
ماځينې داسې خانان هم ليدلي دي چې له خوارۍ ژرنده ساتي او له کبره مزنه اخلی.

رشوتونه

رسمي رشوت: هغه رشوت چې حاکمان، ماموران، قاضيان او منصبداران يې اخلي.

غير رسمي: هغه چې خان، ملک، ناظر او نوروته ورکول کېږي.

معنوي رشوت : تملق مخامخ صفتونه دعا ګانې او داسې نور.

دپاک نفسو رشوت: دايکه، دحقوقو پيسې، خدمتونه، ميلمستيا.

د ظالمانو رشوت: هغه رشوت چې حق باطلوي او باطل حق کوي.

دهوښيارانو رشوت: چې کار له حق او اصولو سره سم وکړي او رشوت په کښې واخلي.

افراطي رشوت: چې دبانکونو داسهامو اخستلو لپاره وي.

غير افراطي: چې د نس مړولو اوتن پټولو لپاره وي.

د ريا کارانو رشوت: لرشی ردول او په مجلسونو کښې يادول او په ډېرو باندې غلی کيدل.

دفاسقانو رشوت : پيمخي.

داحمقانو رشوت: د رشوت په طمع او اميد له حق اوقانون نه تېرېدل.

دمحطاطو رشوت : د يوه اوبل لحاظونه او مراعاتونه.

دمتملقينو منطق

يوه پاچا له چانه پوښتنه وکړه چې زما په ورغوو باندې ولې وېښته نشته.
هغه وويل ځکه چې پا چا پخپلو لاسونو باندې په لېولېو روپۍ خلکوته ورکوي او ورغوي يې سولېږي.
پاچا وويل چې دنورو خلکوورغوي خو هم ماغوندې دي.
هغه وويل: هغوئ هم پخپلو لپو ستاله لپو څه اخلي او ورغوي يې سولېږي.
پاچا بياوويل: هغه چې زه هېڅ نه ورکو م د هغوئ ورغوي هم دغه شان دي.
هغه په جواب کښې وويل: هغوئ چې ستا پخشونه د نوروپه حق کښې ويني نوله ډېر حسرت او ارمانه خپل ورغوي سولوي او افسوسونه کوي.

د ښځو ډار

يوه وويل: زه له خپلې ښځې دومره وربېرم چې هر څه وايي هغه کوم.
بل وويل: زه بې له ويلو هم د هغې په رضا کارکوم.
دريم غبرګړ چې زه هيڅکله بې له څه تحفې اوسوغاته کورته نشم تللی.
څلورم وويل: ماله ډاره بيخې ښځه نه ده کړې.

موږ په هرچاپسې نه ځو

يوملګری په لاره کښې مخکې شو.
بل ورته وويل: موږ پښتانه يو په چاپسې نه ځو او ښوک نه پرېږدو چې له موږ نه دمخه شي.

هغه ووېل: رښتیا چې تاسې تل په خروپسې ځئ او خره مو په مخکې وي یا د اسونو په مخکې منډې وهئ او په سړو پسې هېڅکله نه ځئ.

په خروکښې هم الفت شته

له یوه لیکونکي سره چې تخلص یې الفت و ځوتنه ملګري ولاړو.
ځو تنه خره په لاره تېرېدل چې وربوزونه یې یوله بله نزدې کړي و او ښونه یې ګرول.
یو ه غږ کړ چې په خروکښې هم الفت شته.
الفت سمد لاسه ووېل:
هو! لکه زه چې په تاسې کښې یم.

درجب خان دعوتنامه

ښاغلی.......... !
له ډېرې مودې مې دا سودا و ه چې یوه شپه تاسې مېلمانه کړم مګر جرئت مې نشو کولی ځکه چې اوږه ډېرګران دي.
نن سهار ستاسې طالع بیدارې وې چې دحاتم طايي کتاب لاس ته راغی او تر تاثیر لاندې راغلم. په همدغه وخت کښې دامشهوربیت هم راپه یادشو:

مهمان روزي بخود میاورد   پس ګناه میزبان رامی برد

نومې له ځان سره فیصله وکړه چې دګل کرم وخت هم دی او دپنج کتاب ملاصاحب هم ویلي دي:

کرم مایهٔ شاد مانی بود   کرم حاصل زنده ګانی بود

نو راشه! په یوه دانه ګل کرم به جناب قاضي صاحب او دوه نورملګري خوشحاله کړې او ضمناً به دخپل جود او سخا یوه دوه ناحقې شاهدان هم دقاضي په مخکې تېرکړې. نو ای ګرانو ورونو ګرانو ملګرو!
(توکل په خدای) بېګاته زما ځای ته راشئ!
مګرګوري! خدای پاک فرمایلي دي: (کلواو اشربوا ولا تسرفوا).
نوتاسې هم بې امري مه کوئ! ځکه چې دهوښیارانو متل دی : (نیم نان راحت جان).
بله دا چې: طمع رانباید که چندان کنی   که صاحب کرم راپیشمان کنی
(لاهور رجب)

نتيجه يعنې څه؟

رجب خا ن: داماموري‌ن او ميرزايان چې نتيجه نتيجه وايي ددې څه معنی اونتيجه څه شي ته وايې:
عجب خان: لکه له شودو نه چې څوک پيروی تول کړي ياله مستو نه کوچ وباسي نتيجه هم دغه شان شی دی. کوم مامو ر چې ديوې فقرې تحقيق اوتفتيش ته مقرر شي او له خلکو سره دومره سوا ل او جواب وکړي چې مقصد اومدعا ورکه شي نو بياچې له هغو پاڼو نه مطلب راباسي نتيجه ورته وايي:
رجب خان: ښه دې پوه کړم، هغه ورځ چې زموږ کلي کښې مړی شوی و او حاکم صاحب له ميرزايانو سره راغی قاتلان خو تبنيدلي و مګر دوئ دا نور خلك له سوا ل و جواب لاندې ونيول او يو سوا ل به يې څوڅو ځله کاوه. زه حيران يم چې ولې دوئ يوه خبره دومره شاربي اوخلک په توراو سپين اړوي اوس پوه شم چې دوئ کوچ ورځنې ايستل او پيسې يې پکې اخستلې نوهرکله چې نتيجه اوپيسې لاس ته ورغلې بيا څوک په مړي پسې ونه ګرزيدل اونه يې چاپوښتنه وکړه.
ښه دميرزايانو په نتيجه خو دې پوه کړم اوس يو څونورې نتيجې هم راوښيه.
عجب خان: نتيجه په هر ځای کښې فرق کوي څکه وايم چې زموږ په ملک کښې:
دعلم نتيجه: اماتي کول او خيراتونه خوړل.
دماموريت نتيجه : رشوتونه اخستل.
دما ل او ثروت نتيجه: سودکول.
دهوښيارۍ نتيجه: چل اوفريب.
دناپوهۍ نتيجه: شرارتونه او فسادونه.
دنادارۍ نتيجه: غلا او ناحقه دعوی.
د قوت نتيجه: ظلم او تعدي.
دپاک نفسۍ نتيجه: فقر او قرضداري.
دچالاکۍ نتيجه: معتبري.
د چاپلوسۍ نتيجه : دآمرينو خوشحالي.

انسان يعنې څه

ر جب خا ن خوبه تاسې پېژنئ چې وظيفې يې نه دي خوړلي مګرملا شوی دی، د ادبياتو په فاکولته کښې يې څه نه دي لوستي خومقالې ليکلې اوشعرونه ويلی شي.
داستدلال قوت يې هم بدنه دی اوپه فيلولو جۍ کښې لاس څه چې پښې هم لري، څنکه چې د ده خبرې عجيبې غريبې دي هغسې يې دلايل هم دي.

هغه ورځ چا ورنه پوښتنه وکړه چې انسان يعنې څه ؟
ده وويل:
منطقيان ورته حيوان ناطق وايي يعنې هغه حيوان چې خبرې کوي.
شاعران وايي:

پـــــه نـــــاطق حيـــــوان تعريـــــف چـــــې دانـــــسان کـــــړي

پـــــــــه خبـــــــــــرو غوليـــــــــــدلي هلکـــــــــــان دي

ســـــړی نـــــه دی چـــــې بـــــې کـــــار دســـــړونه وي

پـــــه خبـــــرو کـــــه هـــــر څـــــومره ښـــــه پـــــوهيږي

ډاروين وايي: انسان دبيزو زوی يا لمسی دی.
مګر زه بې له خان صاحبه بل چا ته انسان نشم ويلی ځکه چې پاک خدای انسان ته ظلوم او جهو ل ويلی دی اوله خان نه زيات ظالم او جاهل نه پيداکيږي.
رجب خان د لغوي تحقيق په وخت کښې کله چې پښتو يا فارسي لغتونه عربي ته راکاږي نو خان اوخاين له يوې مادې نه مشتق بولي، مګرکوم وخت چې عربي لغتونه پښتوکوي نو بيا وايي چې (انس) يا انسان له (نس) نه ماخوذ دی نو د هر چا چې نس لوی وي او په پرديو مالونو هم نه مړيږي هغه خان او حضرت انسان دی.

خوشحالي اوغم

له خوبه راپا څېدم، سترګې مې ومښلې، د ډو ل او سرني اوازمې ترغوږه شو.

يوه شيبه وروسته سره ډولۍ او لويه ورا رابنکاره شوه چې ډېر خلک ورسره خوشحاله روان و.

زه هم له دوی سره ملګری شوم او په دغه خوشحالۍ کښې مې ځان شريک کړ.

ماغونډې نور هم ډېر خلک له دې ډولۍ سره روان و اوپه پردې واده کښې بې لاسونه غورځو ل. ځوک چې ددنيا په خوشحاليوکښې مطالعه لري هغه به ماته هيڅ تعجب ونه کړي.

که موږ د دنيا لويه وراوګورو نو د خو شحالۍ ناوې ديوه کورته ورځي مګر وچولۍ دډېرو غوړيدلی وي.

دډولۍ دننه حا ل چاته نه وي معلوم، دډولۍ خاوند په راز راز تصوراتوکښې ورک وي. او نه پوهېږي چې بیګاته به څه راز بشره ویني؟

دغه مجهوله لیلی او نا معلوم حقیقت په ښایسته حجابونوکښې پټ وي او ټوله ساحري یې په همدغه پټوالي کښې وي.

په دغه حا ل کښې چې د واده خاوند لا د حسن او جما ل له مخه پوړنۍ نه و اخستی اویوازې د مینې او محبت په کیف مست و خپل ځان یې دسعادت اوښکمرغۍ رڼا ته ډېر نږدې ګاڼه مګرپه حقیقت کښې همدغه شیبه دی دسعادت په غیږ کښې و او د خوشحالۍ پلوشو یې شاو وخوا رڼا کړې وه.

ددنیا هر راز نیکبختي اوهرډول خوشحالي دانسان په احساس اوتصورکښې ځای لري، همدغه احساس دی چې دغم شپې او خوشحالي ورځې یوله بله بیلوي.

همدغه سبب دی چې یوشی یوسړی خوشحالوي او بل خپه کوي دیوه لپاره غم د بل ښادي شي.

موږ په دغه ګمان چې د خپل یوه ملګري کورته دخوشحالۍ ډولۍ وړو ټول خوشحاله و، چا اسونه ځغلول، چا به نښې ویشتلې، ځینو اتڼونه کو ل، ځینو ټوکې او مسخرې کولې او په همدغه شان وضعیت ماښام تیاره کلي ته ورسیدلو او ډولۍ دکاله په مخکې ښکته شوه.

ښځې راغلې او د ډولۍ پردې یې جګې کړې مګر بې له دینه چې یوه ښایسته مړه ناوې وویني نور څه په کښې نه و.

دغې ښکلې پېغلې دانه غوښتل چې په دغه کاله ننوزي او خپل ګران ملګری په بل چا بدل کړي.

دغه اجباري واده دا مجبوره کړه چې په زهرو ځان ووژني اوله ډولۍ نه جنازه جوړه کړي. د دې حا ل له لیدو سره سم دڼړا اوازونه پورته شوه او دهر چاپه احساس کښې بدلون راغی، همدغه وخت موږ و پوهیدو چې موږ له یوې جنازې سره خپل تصوراو ګمان خوشحاله او په خندا روان کړي وو.

زموږ ګمان دومره قوي تاثیر درلود چې مړی یې راباندې په ډول او سرني کورته ووړ.

زما یوه ملګری وویل: په ریښتیا چې خوشحالي څوک په زور او اقتدار یا په ډېرو پیسو کو رته نشي راوړلی بلکې د زړو نو موافقت غواړي.

بل ملګری (چې ددې واقعې له عکس سره مخامخ شوی و) هغه وویل:

هرکله چې ګمان دومره مؤثردی څومره به ښه وی چې دا قوت شامدام پاک وساتو اوپه ښه لاره کښې یې صرف کړو.

آرزو

هلته لرې دغره په لمن کښې د لمر پلوشو ته څه وځلېدل لکه چې په اسمان کښې ستوري او په زړونو کښې دارزوښکلی مخ ځلېږي.

زه نه پوهېږم چې دا دسترګو لپاره ځلېدونکی شی څه شی دی؟

دکومې مستې پېغلې دلاس ائینه ده، که دکومې معشوقې دغاړې امېل نه کومه قیمت بها مر غلره لوېدلې ده؟

د هغې تجلی پلوشه ده چې په کوه طور کښې بې ځان ښکاره کړی که له کوم کان اومعدن نه کوم ښکلی غمی راوتلی دی؟

دغه شان ډېرفکرونه اوګمانونه پېداشو ل او زه بې په هغه لورې روان کړم زه نه پوهېدم چې په څه شي پسې ځم او څه به په لاس راشي؟

زما تصوراتو او خیالاتو دغه مجهو ل شی زما په نظرکښې ډېرښایسته کړی و، زه خپل مطلوب ته په ډېر لوړ قیمت قایل وم.

ماله ځانه سره ویل چې په غرونوکښې هرڅه موندل کېږي او په دنیاکښې ځینې داسې غرونه هم شته چې دخدای استازو په کښې رازو نیاز درلود او د خدایي فکر ونو ځانګوپه کښې ځنګېدلې ده، دلمر اوسپوږمۍ لمرۍ پلوشي په دوئ لوېږي اود خدای د رحمت وریځې مدام د دوئ په سرګرزي.

دغه راز ډېر خیالونه او تصورات راسره ملګري و چې زه هلته ورغلم او خپل مقصدته ورسیدم. هغه شی په حقیقت کښې هېڅ شی نه و او د دنیا په بازار کښې بې هېڅ قیمت نه درلوده، زه پوه شوم چې دنیا موږ هروخت په همدغسې شیانو غولولي یو او ډېر خوشې شیان بې راته له ورا ځلولي دي.

له موږ سره هروخت لوړفکرونه اوستر خیالات ملګري وي، مګر عملاً په دغسې ناوړه او خوشې شیانو پسې روان یو.

هغه څه چې موږ له لرې وینو اونه یو ور رسیدلي موږ ته ډېر ښایسته ښکاره کېږي او په لوړ قیمت ورته قایلېږو مګرپس له رسیدلو پوهېږو چې موږ په هسې او خوشې شیانو پسې هڅه کوو او په داسې شي پسې ځو چې هېڅ نه په کارېږي

هماغه لیلی چې خلک بې په دیدن پسې ړندېږي ځینې نور چې ور رسیدلي دي هغوئ بې اوس له کټه غورځوي او هېڅ قدرېې ورسره نشته.

دا لیلیٰ دانسان هماغه ارزو ده چي مخکې له رسیدلو یو رازوي او وروسته تر رسیدلوبل راز کیږي او دزړونو له کوره ایستل کیږي.

((پای))

ثه‌لیکل یالیک پوه

www.ulfat.de